

De lär sig leva med Gud – varje dag

Publicerad i DAGEN 2001-10-19

Hur väljer du? Det kan vara värt att tänka på eftersom såväl stora som små beslut formar din livsstil. Bertil och Ingefrid Envall beslutade tidigt att de ville tjäna Gud. Det har de gjort i över 100 år nu, om man slår ihop det. Och de har varit med om stora ting.

– Det är farligt att glömma bort att dagligen stå alldeles ensam inför Gud och förbehållslöst lyssna på hans röst, menar Bertil Envall.

Följ med oss på en reflektion om livsstil. Lär både av Bibeln och av medvandrare med stor erfarenhet. Varje dag gör vi medvetna och omedvetna val. Någonstans i detta kaos ska man som kristen försöka finna en livsstil som håller. Bertil och Ingefrid Envall har levt långa liv tillsammans med Gud. Ändå lär de sig fortfarande leva med honom, dag för dag.

Hur ska jag finna det liv som är mitt? Hur vet jag vad jag ska välja för att gå den väg som är rätt för mig? Bertil, 91 år, och Ingefrid, 88 år, har funnit några svar på frågorna. De sitter nära varandra i soffan, i vardagsrummet i villan på Hisingen i Göteborg. På väggen över dem hänger en bonad på ett indiskt språk. – Det är Jesaja 40:8: ”Guds ord förbliver evinnerligen”, säger Bertil. Guds ord är den grund de till stora delar byggt sina liv på. Den har gett dem vägledning när de var missionärer för Svenska kyrkan i Indien under andra världskriget och när Bertil var biskop i Malaysia. Bibeln har gett styrka när de som 70-åringar var med i stora evangelisationskampanjer i Göteborg och när de som 80-åringar startade den kristna lärjungagården i Torestorps.

I dag lever de med ålderns rätt inte lika utåtriktade liv, men man kan se i deras blickar att viljan och energin fortfarande finns kvar. Det märks att de varit aktiva människor. Grunden till deras kristna liv lades tidigt. Ingefrid började med Bibeln så fort hon kunde läsa. – Sedan kom det en tid i tonåren när jag satte i fråga och sa: Gud kan väl inte vara sån och sån? Jag frågade några år tills jag fick tilltalet: Vem är du att ifrågasätta vad jag kan? säger Ingefrid. – Jag hade flera förebilder när jag växte upp, säger Bertil. Särskilt ett par mostrar och inte minst min mamma tog jag omedvetet intryck av, de lärde mig en livsstil som gick ut på att hjälpa andra. Många viktiga val görs i unga år. Det gäller också Bertil som älskade att måla och rita och dessutom tyckte om matematik och fysik. Att läsa till arkitekt på Chalmers i Göteborg var något som han väldigt gärna ville göra.

Men det fanns en starkare kraft inom honom, han kände en kallelse att bli präst, en känsla som han inte visste riktigt var den kom ifrån. – Jag kunde inte komma ifrån den kallelsen. Det var som en inre maning, säger han. Några år senare, 1935, träffade han Ingefrid och året därefter förlovade de sig. Antagligen var det rätt

eftersom de varit gifta i 64 år, men hur kunde de veta det då? – Jag tror att det var bön. Vi bad mycket var och en för sig över det här och vi var båda inställda på att det skulle vara Guds vilja. På det viset kom vi fram till en gemensam klarhet, säger Bertil. – Vår ledstjärna har hela tiden varit att det är i Guds förbund vi är, säger Ingefrid. Är det genom bön man får veta att det är rätt? – Och så förvissningen man får att detta är den rätta. Övertygelsen, säger Ingefrid. Bertil menar att det handlar om att ha förtröstan på att man är i Guds händer. – Jag vet att Gud leder det till det bästa även om jag inte kan begripa det. Det gäller ju även i smått, men naturligtvis ännu mer i livsavgörande beslut som vem man ska ha som ledsagare i livet eller vilket yrke man ska välja.

1937 åkte de ut till Indien som missionärer. Båda hade känt kallelsen att bli missionärer och följt maningen. – Det har vi aldrig ångrat, säger han och skrattar lyckligt, det har varit ett oerhört rikt liv att vara missionärer. Ganska fantastiskt helt enkelt. Kallelse är ett väldigt stort ord. Det kan kännas som något abstrakt, som något som inte riktigt angår mig, eller som skulle kunna hända mig. Bertil och Ingefrid är inte rädda för att säga att de känt sig kallade till olika uppgifter. De har inte valt livet så mycket själva. – Vårt motto har varit att vi vill bli ledda av Gud och det har varit styrkan att vi känt att vi gått Guds ärenden, säger Ingefrid. – Om man inte lyder den maning man får utan strävar emot, då kan det hända saker som påverkar negativt. Men jag tror ändå att Gud håller i alltsammans och går med en då också, säger Bertil. – Han kan reparera det vi gör fel när vi väljer själva, säger Ingefrid. Men hur ska man då veta att man väljer det rätta? Hur ska man göra för att känna den ledningen i sitt liv? – Om man är riktigt stilla inför Gud får man ledning, säger Ingefrid. – Det har blivit mer och mer klart för oss att man behöver ha ett rätt förhållande till Herren. Då går man in i det som Gud visar en, säger Bertil.

Han menar att det är farligt att glömma bort att dagligen stå alldeles ensam inför Gud och förbehållslöst lyssna på hans röst. Bertil tycker att många kan göra det felet att de själva gör upp planer som de presenterar för Gud. Planer som de vill att Gud ger sitt godkännande till. – Jag ska inte komma till Bibeln med inställningen att nu ska Gud tala om för mig det här och det här. Han kanske vill säga något helt annat. – Jag ska öppna mig varje dag på nytt när jag läser min bibel och lyssna. Då säger han alltid något till mig personligen och inte bara om vad jag ska göra utan om vem jag är, säger Bertil och fortsätter: – Jag ska vara hans lärjunge, han sänder iväg mig. Jag behöver inte veta hela planen i förväg. Ett steg i sänder räcker. – Lyssna och lyda, säger Ingefrid, lyssna och lyda. Har det alltid varit så lätt som det låter nu? – Det är inte alls lätt, protesterar både Bertil och Ingefrid genast. – Om det låter så är det fel. Tvärtom är det något man får hålla på att lära sig även när man är över 90 år, säger Bertil. – Dag efter dag, säger Ingefrid. – Det är inte så att det är något man lär sig och sedan kan man det. Detta hör till att leva Kristuslivet, det är sånt man får lära sig nytt varje dag, säger Bertil.

Men hur ska man veta att det är Guds röst och inte sin egen som man hör? – Jag tror att det är viktigt att man håller sig till Bibeln, att Gud får tala genom bibelordet, säger Bertil. Huvudlinjen i Bibeln är den självutgivande gudomliga kärleken, betonar Bertil och gör en passionerad utläggning om korset, det centrala i deras liv. De återkommer flera gånger till undret att Jesus, Gud själv, dog på ett kors för Ingefrids, Bertils, mina och alla andras synder. Att följa Jesus exempel är den livsstil de vill ha. – Gud är den som ger, som till och med ger sig själv, till den grad att han dör. Han tar alltsammans på sig. Att följa med in i det livet innebär att man offrar sig för andra, för det som är gott, och älskar sina fiender. Det var detta utgivande liv som gjorde att Bertil och Ingefrid nådde de kastlösa i södra Indien. De umgicks med de oberörbara och fick se hundratals komma till tro. Det var de nykristnas liv och vittnesbörd som drog deras släktingar att också be om dopundervisning.

För att påverka som kristen måste man ha en kristen livsstil? – Absolut, man kan inte predika evangelium om man inte har Jesus i hjärtat. Det räcker inte att lära ut med ord, säger Bertil. Varenda liten detalj betyder något, i varenda liten detalj som man lever i Kristus besegras det onda. Och Guds kärlek lyfts fram. Den kristna livsstilen har förändrats mycket sedan de var unga. I dag är det en öppnare livsstil där kristna kan gå ut och dansa och ta en öl. – Det finns somligt man inte kan ta del i för att det inte är möjligt att ha Jesus med sig där, menar Ingefrid. – Det finns sådant som inte är direkt förbjudet men som jag inte vill vara med om, om jag inte tror att det är Guds vilja. Men man kan inte delta i synd för att frälsa någon, men man kan vara med Jesus bland syndare. Vi är ju själva syndare, säger Bertil. Kan man till exempel gå ut och dansa? – Jag skulle kunna svara som din konfirmandlärare, säger Bertil och vänder sig till Ingefrid. Om ni kan ha Jesus med er så kan ni gå. – Det kan bli samtal med den man dansar med som kan bli livsavgörande, säger Ingefrid. – Jag ställer mig dock lite frågande. – Dans är ett sådant område där man ska lära sig vad som är gott och inte gott. Är det er kristna livsstil som gjort att ni varit med om så mycket? – Ja, jag tror det. För oss har det inte bara handlat om att bygga upp oss själva och sitta och ta emot av Gud och vara glad och nöjd. Man får ta emot för att ge ut, för att låta Kristuskärleken lysa överallt, på alla sätt och till alla människor, säger Bertil.